כמה מילים על צביעות

אני לא זוכרת בדיוק מה חשבתי ברגע צאתי לאוויר העולם, כלומר, הפעם האחרונה שהיתה לי מחשבה עצמאית לגמרי. ימים אחדים אחרי מאורע משמח (?) זה, התחילו לחנך אותי. לעשות כך ולא אחרת. להגיד כך ולא אחרת, לחשוב כך, כמו שחושבים כל האנשים המתורבתים. חלק חשוב בחינוך של הוריי היה שכל האנשים בעולם שווים. כמו את שאר הפרות הקדושות של החינוך, אכלתי גם את זה. ברור שכל האנשים בעולם שווים, אלא מה?

* * *

ביקרתי חברים בכפר על־יד טבריה. נסעתי לשם לשלושה ימים של מנוחה וכיף. היה נהדר. בשבת אחרי־הצהריים הם ליוו אותי לאוטובוס שנוסע לתל־אביב. כשעליתי, היה כבר האוטובוס חצי מלא. עליתי עם ילד ביד אחת ותיק גדול ביד השניה. בחור אחד עזר לי לעלות ואנשים אחרים עזרו לילד לעבור ולהתיישב על מקומו. אשה שישבה על ידנו נתנה לבן שלי סוכריה ואמרה שיש לה עוד סוכריות אם הוא ירצה.

האוטובוס היה מקורר ונוח. האנשים דיברו בשקט והיה נעים מאוד לנסוע ולהביט מהחלון החוצה. ככה נסענו בשלווה כ־20 דקות.

אחר־כך עצר האוטובוס על־יד הכינרת, מקום שנראה כמו מחנה־פליטים ענקי. אוהל נגע באוהל ואיש נגע באיש. רק ריח הסיחים בכל האזור גילה שזה מקום־קייט, שאנשים באים אליו כדי לבלות, מהתנדבות עצמית. אבל, באמת, זה לא עניין שלי איך אנשים מבלים. הרי כל האנשים שווים ולכולם אותן הזכויות ולכל אחד דרכו להתעגב מהחיים.

כאמור, האוטובוס עצר בתחנה ואליו נכנסה קבוצה של כ־20 מתענגי כינרת, עמוסי שמיכות ותרמילים ואוהלים מתקפלים. בדרך למקומות שנשארו פנויים הם היכו כמעט כל אחד מהישבים במיטלטליהם ולא שמעתי אפילו פעם אחת את המלה „סליחה".

לאשה אחת שאמרה לבחור צעיר „אולי תיזהר קצת," ענו שניים מחבריו „אללה, תסתמי." תוך זמן קצר התמלאה כל ריצפת האוטובוס בקליפות של גרעינים וניירות. הטייפ הענקי השמיע מוסיקה וגם בקשת הנהג לכבות אותו לא נענתה.

חלק מהקבוצה עבר לסוף האוטובוס, מקום שם נימנמו כמה חיילים עייפים. פה מרפק, שם רגל וכאן צעקה, ותוך זמן קצר התעוררו כל החיילים. הנהג ביקש לא לעשן, אבל החבורה מהכינרת כנראה לא מקבלת הוראות מנהגי אגד.

אף אחד מהנוסעים (כולל אני) לא אמר מלה. הבנו שאין עם מי לדבר. רק פעם אחת לא יכולתי להתאפק והערתי לאשה (שכנראה הצטננה בכינרת וכל הזמן קינחה את אפה וזרקה את הניירות על הריצפה). היא הסתכלה עליי בבוז ואמרה „למה, האוטובוס של אבא שלך?" בזה תם הוויכוח, כמובן.

לפני תל־אביב נוצר פקק עצום של מכוניות והנהג שלנו נסע לאט. כשנעצר באופן פתאומי כדי למנוע תאונה, קיבל את התואר „אכול שרמוטה" ו„יא מניאק" לאות־תודה.

אחר־כך הגענו לתל־אביב וכולנו ירדנו. הם ואנחנו. חיילת אחת אמרה לי שלהבא תיסע רק בטרמפים.

* * *

חזרתי הביתה והחלטתי שאהיה צבועה ותמיד אמשיך לומר שכל בני האדם שווים. בלב אני יודעת שזה לא נכון.

מכה שביעית

הטלוויזיה הישראלית לא יכולה להתלונן שאני לא בן־אדם סובלני. אחרי שחזרתי מארצות־הברית, ששם ראיתי את עשרות החידונים הדביליים והסרטים האינפנטיליים, הפוורים לאורך כל היום, בין שבע שעות גולף וחמש שעות בייסבול, באמת שאני די מרוצה מהטלוויזיה שלנו.

פה ושם יש איזה פאשלה שנראית לי זוועה, אבל אני יודעת שגם לפאשלות יש אוהדים. טלוויזיה היא בשביל כולם ולא רק בשבילי.

אבל השבוע, גבירותי ורבותי, פשוט הגזמתם. ישבתי מול אנשים במיל. ולא ידעתי אם לצחוק או לבכות. זה כנראה מפני שלא הבנתי אם התכוונו בצחוק או ברצינות.

אבל אני לא סתם משמיצה, לי יש גם רעיונות מה לעשות לשיפור המצב. זוכרים שאחרי שתי הקרנות של עמוד האש עשיתם סידרה בשם לקראת עמוד האש כדי שהלא־מבינים יבינו? אחר־כך אפילו הוצאתם ספר, שמי שלא הבין יוכל לקראו בבית? זוכרים?

אז הפעם אני מציעה לעשות מייד סידרה בשם לקראת אנשים במיל. ולשדר אותה קודם. ככה כל הצופים ייכנסו לאווירה ואולי יוכלו להבין למה אתם מתכוונים בסידרה עצמה וזה לא ייראה להם כמו מסכת ליום־העצמאות של כיתה ג' שניה.

באמת אני מרגישה נורא לקטול ככה עבודה של אחרים, אבל הפעם הגזמתם בגדול, רבותי.

מרק שום דבר

כבר די קריר בערבים וזה סימן שהסתיו ממתין לסימן וכבר הוא בא. נורא התגעגעתי השבוע למרק חם, כמו שהיינו אוכלים לפני כמה חודשים. אבל בשביל מרק חם וממוסד צריך מיצרכים בבית. וכמובן, כמו תמיד, לא היה לי

כלום. אז עשיתי מרק שום, שבשבילו לא צריך שום דבר. ישבנו על המירפסת, אכלנו מרק־שום חם וחשבנו על מקומות בעולם שבהם כל הארץ כבר מלאה בעליי־שלכת ארמדמים.

וכך עושים מרק שום:

מקלפים הרבה שיני שום (כחצי ראש) ומרסקים אותן. בינתיים מחממים בסיר גדול חתיכת חמאה ועליה שמים את השום המרוסק, נותנים לה לפזר ריח בכל הדירה ואז בווקים על הכל כף קמח ומערבבים מהר־מהר, תוך כדי שפיכת כוס מים כדי שהקמח לא יישרף. אחרי המים מוסיפים עוד שלוש כוסות חלב רגיל, כף גדולה של אבקת מרק־עוף ומבשלים את כל העסק שלוש דקות אחרי הרתיחה. מורידים מהאש, מוסיפים מלח, פלפל שחור ומגישים.

המהדרין יוסיפו לכל צלחת כמה קרוטונים (קוביות לחם מטוגן) ויזכרו לא להתנשק עם אף אחד לפחות יומיים.

מתנה

פעם בכמה זמן גם אני מוזמנת לחתונות או לחנוכות־בית של חברים. העניין הוא שלי אין אפשרות להתקשר לדניאלה שמי הביתה, בשעה 2 בצהריים ולהגיד שאני נוראה מצטערת להפריע, אבל אולי יש לה איזה רעיון למתנת־חתונה. אני צריכה להמציא את המתנות שלי לבד. והרי אין לי זמן להמציא מתנה כל חודש־חודשיים.

מתנה שקיבלתי, אבל בכל זאת עשיתי את זה רק בשבילכם. 8,000 שקל בחנות ממוצעת. יש שלוקחות יותר ויש שמורידות מחירים.

נא לא לכתוב לי מיכתבי־מחאה, בבקשה. זה כן תוצרת־הארץ!

אז יש לי מתנה תורנית, שאני בוחרת ובמשך כל השנה קונה אותה מתנה לכל מי שמזמין אותי לשמוח בשימחתו.

הפעם היתה לי עבודה קלה. חברה נתנה לי מתנה שמצאה חן בעיניי ומייד הפכתי אותה למתנה שלי לשנת 1985/1984.

זו חבילה לא גדולה, ובה יש כל מיני חתיכות פלסטיק ושלוש חתיכות זכוכית. במשך 10 דקות הרכבתי מהן, במו ידי השמאליות כוננית יפהפיה שאותה אפשר לשים במירפסת, בחדר־המגורים, בחדר־האמבטיה או במיטבה, ובהתאם לחדר שבו מוצבת הכוננית, לשים עליה דברים. עציצים או מגבות ותכשירי־יופי, או סתם חפצים דקורטיביים.

זה נכון שלא יפה ללכת ולברר כמה עולה

סליחה ותודה

זוכרים שכתבתי לכם לפני שבועיים על אלי, שובר־האוניות מאילת? ידעתי שאם תקראו את הסיפור בטח גם תרצו לראות איך נראה האיש. אבל האיש גר באילת וצלמי העולם הזה גרים בתל־אביב. מה עושים? מטלפנים למנחם זילברמן באילת ומבקשים ממנו לצלם את אלי שובר־האוניות ולשלוח לי את התמונה שלו.

ומה עושים אחר־כך? אחר־כך שוכחים לציין בעיתון שמנחם זילברמן צילם את התמונה. גועל נפש, אני יודעת!

אז תודה, מנחם, סליחה ולהתראות!

בריאות מן הבקבוק

חבורת אוהבי הבריאות מקרב ידידיי מפעילה עליי לחץ נוראי בעניין חומץ־תפוחים. נגד חובבי־הבריאות, כידוע, אין מה לעשות, אלא להיכנע. הם אמרו לי שצריך להודיע לעם ישראל שחומץ־תפוחים הוא כמעט תרופה. הוא טוב נגד דלקות למיניהן, נגד שיעול, נגד צרות במערכת־העיכול, נגד השמנת־יתר ועוד תחלואים שונים ומשונים.

אחת התומכות הגדולות בעניין גם טרחה ושלחה לי בקבוק מן הצהוב הזה. בעלי השתכנע וכל בוקר הוא שותה כף של חומץ־תפוחים. הוא אומר שהוא מרגיש נהדר (אני לא זוכרת קודם שהוא הרגיש רע). מה שמראיג אותי עכשיו זה מה הוא יעשה עם כל הבריאות הזאת בסוף.

אגב, כל חומץ־התפוחים שראיתי בארץ מיובא מאנגליה. למה?